11/10/2020

Десетото събрание на православните епископи в САЩ: Бяхме призовани, но не бяхме всички ведно

Бяхме призовани, както му е редът, на 6 и 7 октомври 2020 г. да бъдем заедно всичките петдесет и един православни канонични епископи в САЩ, от които тридесет и осмина откликнахме на предложението срещата да стане по модерен начин – по интернет чрез програмата Zoom Video Conferencing.

Всезнайно е, че заради заразата от коронавируса и разпоредбите на адмнистративните и здравни власти, не можахме да се съберем по обичая, но се налагаше обезателно да проведем Десетото събрание, защото през 2019 г. закъсня идването на архиепископа на Гръцката православна архиепископия към Вселенска патриаршия, който председателства нашето събиране в САЩ и през 2020 г., въпреки пандемията, ние бяхме длъжни да спазим устава, който изисква ежегодното ни събиране.

Всеизвестно в църковните ни среди е също, че седемте православни канонични епископи на Московска патриаршия в САЩ, поради разпоредбата на Московския и на цяла Русия патриарх Кирил, не присъстваха и не взеха участие в събранието, заради председателството на архиепископа на

Америка Елпидофор към Вселенската патриаршия.

Така, въпреки Първосвещеническата молитва на Господа Иисуса Христа за апостолите, ние, православните канонични епископи в САЩ, макар че имаме „апостолско приемство“, не бяхме „всички едно“, както Отец е в Сина Си и Синът в Отца Си“, „та да повярва светът, че Ти си Ме пратил“ (Иоан 17:21).

Иначе събранието в двудневната си работа, необезпокоявано от разделението ни в диаспората, с мнозинство обяви 2021-ва за „Година на православната младеж в САЩ“.

Сметна се, че предишните събрания трябва да се актуализират и взаимоотношенията между различните юрисдикции напълно да се подобрят в съгласие с каноните. Евхаристийното ни общение с всички канонични църкви в САЩ също трябва да е налице във всички наши енории и манастири. Единението на православните ни християни задължително трябва да е в духа на православната традиция и каноните. Нашата изповед на вярата ни в едната, света, вселенска и апостолска Църква следва да се приеме като актуална и днес и като неоспорим факт. Всички юрисдикции в САЩ е необходимо да разберат, че настоящото ни състояние в САЩ е резултат от исторически събития, поради което Православието е дошло в Америка.

В този дух събранието обсъди и прие становище с поглед в бъдещето и с благодарност към патриарсите и представителите на православните църкви, които в Шамбези, Швейцария, през юни 2009 г. предвидливо решиха в диаспората да бъдем единни в църковното сътрудничество и братското общуване. Поради това молитвата ни сега беше: Господ да ни даде здраве, сила и мъдрост да изпълним тази заръка и в нашия район да се стараем „да пазим единството на духа, чрез връзките на мира“ (Еф. 4:3) – разбира се, чрез спазването на каноните, на литургическото съслужение и пастирските грижи по всички направления на живота в Църквата.

Подобно трябва да бъде и старанието на православното ни изпълнение през следващите години, а именно: да помним думите на св. ап. Павел, че ние, православните християни, сме едно тяло и един дух и сме призвани към една надежда на нашето звание: че един е Господ, една е вярата, едно е кръщението; един е Бог и Отец на всички, Който е над всички, и чрез всички, и във всички нас (Еф. 4:4).

За изпълнение на становището „Поглед към бъдещето“, събранието одобри петнадесет комисии, които имат задачата да разработят искането на

православни общини, обединения, институции и корпорации, особено в областта на грижите за клира, миряните и най-вече младежите, по повод Годината им през 2021-ва.

Събранието постанови: Изпълнителният му комитет, в който е член и авторът на тази дописка, да следи и контролира работата на всички петнадесет комисии и техните инициативи, които да бъдат в полза на вярващия ни народ, който също се труди за мисията, изпълнението на целите и виждането ни занапред.

Добре беше, че макар по интернет, ние, православните йерарси се видяхме на екрана, чухме се един друг в дискусиите, споделихме разбиранията си за пандемията, както и за ползата и вредата от нея, опознахме се по-добре, зарадвахме се, че нямаме вече безпокойства и кражби на клирици, приемани без отпустителни писма, и се разделихме без прегръдки и целуване, но си пожелахме по православния обичай „здравие же и спасение и во всем благое поспешение… на многая лета“.

На изпроводяк от името на събранието оповестихме отеческо послание до освещения клир и паство в Америка. Нарекохме го послание на християнската надежда и духовната подкрепа, така нужни в тези тревожни дни на съвременните глобални здравни кризи, политически разногласия и социални спорове и конфликти.

Окуражихме православния ни клир и паство, че макар пандемията, която подлага на страдания целия свят със загуба на животи и разделение на близки и домашни, финансово да смути милиони хора, тя ни напомни също, че чрез Кръста радостта пак ще дойде по целия свят.

Нашият православен клир, който със службите си поддържа духовния и литургичен живот в своите енории – всичко това свидетелства за силата на любовта, на добрата воля и осигуряването на утехата и успокоението в тези неспокойни дни.

Като православни християни, обитаващи тази земя, ние сме призвани да основаваме живота си не само на политиката, икономиката и идеологията, защото заедно с Христос, Който седи отдясно на Отца, мислим за небесното, а не за земното (Кол. 3:1-2). Като избрани, ние сме призвани да вървим по пътя, без да се отбиваме ни надясно, ни наляво (Втор. 2:27).

Посланието на православните канонични епископи на САЩ завършва с призива: „Сегашната ни физическа раздяла един с друг и духовната

изолация от божествените служби усложниха способността ни да се ориентираме правилно. За нас като православни християни е ясно, че не бива да увеличаваме тежестите на нашите братя и сестри, като ги осъждаме, или като ги успокояваме с неискрено ласкаене. По-скоро трябва да изпълняваме честно Божия закон, като носим един на друг теготите, както ни напомня св. ап. Павел (Гал. 6:2). Това означава, че сме призовани към автентичен живот на търпеливо послушание, искрено смирение, състрадание и жертвена любов дори към онези, с които имаме различия. Това не е лесна задача за човешките същества, но чрез благодатта и чрез силата на Кръста ние, които сме слаби, се укрепваме чрез Христос. С тази благодат нека смело покажем подобна на Христос любов и подобно на Христос смирение в свят, в който мнозина не могат да видят нищо извън собственото си мнение. С тази сила нека непрестанно останем верни на Преданието на древната Църква в страна на модерността, несигурността и объркването“.

— dveri.bg